

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.030 van 10 februari 2004
in de zaak A. 98.276/X-9953.**

In zake : 1. Erwin VERCRUYSSSE,
 2. Katty COOL,
 wonende te 9660 BRAKEL,
 Weistraat 7

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Erwin VERCRUYSSSE en Katty COOL op 11 december 2000 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 12 oktober 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende verwerping van hun beroep tegen de beslissing van 17 april 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Brakel waarbij hun de regularisatievergunning wordt geweigerd voor het bouwen van een schuthok gelegen te Brakel, Weistraat 7, op een perceel kadastraal bekend Sectie C, nrs. 955 a/b en 956 a;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de beschikking van 31 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 januari 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. OLEKSY die, loco Advocaat L. VERFAILLIE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Bestuurssecretaris M.-A. DE GEEST, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partijen op 22 oktober 1999 de stedenbouwkundige vergunning aanvragen voor het bouwen van een schuthok voor paarden gelegen te Brakel, Weistraat 7, op een perceel kadastraal bekend Sectie C, nrs. 955 a/b en 956 a; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Brakel op 17 april 2000 de bouwvergunning weigert; dat de verzoekende partijen op 24 mei 2000 beroep instellen tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 12 oktober 2000 beslist het beroep niet in te willigen; dat dit het thans bestreden besluit is; dat het bestreden besluit overweegt dat "de werken zonder de voorafgaande vereiste stedenbouwkundige vergunning werden uitgevoerd"; dat niet wordt betwist dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie met betrekking tot hun belang uiteenzetten wat volgt :

"In het verslag van de auditeur wordt de stelling ontwikkeld dat het ingediende verzoekschrift tot annulatie van de bestreden beslissing onontvankelijk zou zijn omdat het vereiste actuele belang van de verzoekers niet zou aanwezig zijn.

Dhr. Auditeur verwijst hiervoor naar de geldende bepalingen, art. 158 en 159 van het decreet van 18 mei 1999.

M.a.w. het certificaat waarin de betaling van een transactiesom en de aanvraag van een regularisatievergunning wordt bevestigd, is niet voorhanden.

2.1. Verzoekers zijn formeel : door de bevoegde gemeentedienst, werd hen nooit gemeld dat het hier zou gaan om een 'regularisatie' vergunning - stuk 13 is trouwens opgesteld als 'weigering van een bouwvergunning'.

Er werd aan verzoekers NOOIT enig voorstel en/of vergelijk geformuleerd door de bevoegde ambtenaar.

Vandaar dat een dergelijk certificaat niet kan opgesteld worden : er is nooit een vraag tot betaling van een transactiesom geformuleerd én er werd geen regularisatievergunning ingediend.

Uiteraard kan deze fout NIET lastens verzoekers gelegd worden. Wie hier in de fout is gegaan, is voor verzoekers onduidelijk : ofwel de bevoegde gemeentedienst, die foutief een bouwaanvraag én weigering tot bouwvergunning heeft opgemaakt in plaats van een regularisatievergunning, ofwel de bevoegde stedenbouwkundige inspecteur die géén vergelijk en/of uitnodiging tot betaling van transactiesom heeft voorgesteld.

2.2. De ingeroepen regeling van art. 158 - 159 van het decreet van 18 mei 1999 - waardoor er besloten wordt tot onontvankelijkheid van het ingediende bezwaarschrift - is in voege sinds 1 mei 2000.

Op 1 mei 2000 hebben verzoekers een weigering van bouwvergunning vanwege het gemeentebestuur Brakel (stuk 3).

Verzoekers hebben dan ook terecht beroep aangetekend - binnen de hen toegemeten tijd - tegen de 'weigering van een bouwvergunning' en niet tegen het niet verlenen van een regularisatievergunning.

De terminologie en de gebruikte bewoording is hier van uitermate belang. Het is aan de overheid om de juiste terminologie te gebruiken ... Verzoekers zijn immers niet geplaatst om het verschil tussen deze twee vergunningen te kennen en/of te weten !

2.3. Art. 158 § 1 bepaalt dat ... 'de stedenbouwkundige inspecteur, met toepassing van de vergunningsverlenende overheid, KAN een vergelijk treffen met de overtreden, op voorwaarde dat hij een geldsom betaalt en een regularisatievergunning aanvraagt....'

Wat als deze stedenbouwkundige inspecteur géén vergelijk wil treffen ? Deze heeft misschien een reden om geen transactiesom voor te stellen.

Verzoekers weten dit niet, en hoeven dit uiteraard niet te weten, gezien de stedenbouwkundige inspecteur speciaal gemachtigd is door de overheid om zich met deze zaken dag in, dat uit bezig te houden.... Hij is specialist ter zake; verzoekers zijn leken op dit gebied.

Het kan dan ook niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest, mensen te treffen als zij hun rechtsmiddelen pogen uit te putten bij een weigering, door het niet-voorstellen van een vergelijk door hun aangewezen ambtenaar, tegen hen te gebruiken.

Dit is pure discriminatie tussen mensen die wel een vergelijk en een transactiesom dienen te betalen, en verzoekers die zelfs geen voorstel tot betaling hebben ontvangen.

De redenering die in het verslag van dhr. Auditeur is uitgewerkt, werkt de rechtsonzekerheid in de hand - uiteraard kan dit niet.

2.4. Verzoekers hadden wél belang bij het indienen van hun bezwaarschrift : de weigering van de aangevraagde bouwvergunning was een feit.

Zij hebben - tot op heden - geen voorstel tot betaling van een transactiesom ontvangen. Zodoende kan de aangehaalde bepalingen van art. 158 en 159 van het Decreet van 18 mei 1999 niet van toepassing zijn.

Het ingediende annulatieberoep is wel degelijk ontvankelijk.";

Overwegende dat de verwerende partij hierop repliceert dat "de vordering (...) onontvankelijk (is) wegens gebrek aan het vereiste belang bij een vernietiging van het bestreden besluit(, dat) overeenkomstig het toen vigerende artikel 159 DORO(, ...) een regularisatievergunning slechts (kon) worden verleend na het opstellen van een certificaat, dat kon worden bekomen nadat de stedenbouwkundige inspecteur met de aanvrager een vergelijk had getroffen, (dat)

aangezien een dergelijk certificaat ontbrak, (...) de bestendige deputatie geen vergunning (kon) afleveren (en dat) (...) het beroep (bijgevolg) als onontvankelijk (dient) te worden verworpen";

Overwegende dat het bestreden besluit de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O. zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat de argumentatie van de verzoekende partijen in hun laatste memorie niets afdoet aan de vaststelling dat zij op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring niet over het vereiste certificaat beschikten; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat de verzoekende partijen derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang hadden bij de nietigverklaring van het bestreden besluit; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerven; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tien februari 2004, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.